ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Κρατᾶς ὅπλο ἐπάνω σου ;
— Τὸ πιστόλι μου. Τὸ θέλετε ;
— Ποῦ τὸ ἔχεις ;

— Πρόχειρα, στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ μου, δεξιά.

Μ' ἔψαξαν καὶ μοῦ τὸ πῆραν.

Ἦσαν δυὸ ἄνδρες μεσόκοποι, πολιτικὰ ντυμένοι. Μ' ἐκύτταζαν περίεργα. Εἶχαν ἀρχίσει νὰ διστάζουν περὶ τοῦ ἂν εἶμαι κακοποιὸς ἢ ὄχι. Τέλος μέ ξαναρώτησαν :

— Κρατᾶς χαρτιὰ ἐπάνω σου ;
— Φυσικά.
— Νὰ τὰ δοῦμε.

Τοὺς ἔδωσα τὸ πορτοφόλι μου, μ' ὅ,τι εἶχε μέσα, κάρτες, ἐπιστολὲς κ.τ.λ. Κύτταξαν τὸ καθετὶ προσεκτικὰ στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τους καὶ ἔπειτα σήκωσαν τὰ μάτια τους ἐπάνω μου.

— Συγνώμην, κύριε Πέτερσον, μοῦ εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτούς, τί σᾶς συμβαίνει ; Πῶς βρίσκεστε στὴν ὕποπτη αὐτὴ συνοικία ; Τὸ ἁμάξι ποὺ στέκει πιὸ κάτω εἶνε δικό σας ;

— Μάλιστα.

— Ὁ ἁμαξᾶς μᾶς εἶπε πῶς εἴχατε μαζύ σας καὶ κάποιον ἄλλο. Ποιὸς ἦταν αὐτός ;

— Ὁ καθηγητὴς τῆς χημείας Οὐΐλλιαμ Τζάκσον.

— Ὁ κ. Τζάκσον !

— Ἀκριβῶς, τὸν γνωρίζετε ;

— Ὄχι προσωπικῶς. Μὰ ποῦ εἶνε ; Σᾶς συμβαίνει τίποτε ;

— Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ τίποτε. Ὁ μόνος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς ἐξηγήσῃ γιατὶ βρισκόμαστε ἐδῶ, σ'αὐτὸ τὸ χάλι εἶνε ὁ κ. Τζάκσον. Ἴσως νὰ μὴν ἀργήσῃ νὰ ἔρθῃ...

Δὲν εἶχα προφτάσει νὰ τελειώσω τὴ φράση μου κι' ἄκουσα πέρα,ἀπ' τὸ βάθος τοῦ δρόμου, τὸ τράνταγμα τοῦ κάρρου. Ἀνεπήδησα.

— Τί συμβαίνει ; ρώτησαν οἱ δυὸ ἀστυνομικοί.

— Τὸ κάρρο !... φόναξα.

— Ποιὸ κάρρο ;

— Τοῦ κ. Καθηγητοῦ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ μ' ἐκύτταζαν σαστισμένα. Ἴσως μὲ φανταζόντουσαν τρελλό.

Σὲ λίγο τὸ κάρρο στάθηκε στὸ δρόμο, μπρὸς στὸ χαμόσπιτο.

— Ἐδῶ εἶνε, ἄκουσε τὸν Τζὶμ νὰ λέῃ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔρριξαν πρὸς τὸ μέρος μου τὸ φῶς τῶν φανῶν τους. Ὁ Οὐΐλλιαμ μὲ εἶδε καὶ φώναξε :

— Τζώρτζ !... Φίλε μου !...

Ἔτρεξε συγχρόνως καὶ μ' ἀγκάλιασε.

Ἦταν ἐξαιρετικὰ συγκινημένος.

Μόλις διέκρινε ὅμως τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς παραξενεύτηκε.

— Οἱ κύριοι ; μὲ ρώτησε.

Τοῦ ἐξήγησα ἀμέσως τί εἶχε συμβεῖ.

Ὁ Οὐΐλλιαμ δὲν ταράχτηκε καθόλου. Ἂν καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν κύτταζαν περίεργα, μὴ ἐννοοῦντες γιατὶ ἦταν ἔτσι ντυμένος τοὺς χαιρέτησε θαρραλέα καὶ τοὺς εἶπε :

— Καταλαβαίνω, κύριοι, πόσο θὰ σᾶς παραξενεύουν ὅλα αὐτὰ ποὺ βλέπετε. Δυστυχῶς ὅμως δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω ἐξηγήσεις. Πρόκειται περὶ οἰκογενειακοῦ μυστικοῦ, τὸ ὁποῖο δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα ν' ἀποκαλύψω. Μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω μόνον, ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου, ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς ἐπιστήμων, ὅτι ἡ ὑπόθεσις μὲ τὴν ὁποία ἀσχολούμεθα ἀρκετὸν καιρὸ τώρα, εἶνε ὑπόθεσις τὴν ὁποία θ' ἀνελάμβανε κάθε τίμιος ἄνθρωπος, παρ' ὅλους τοὺς τρομακτικοὺς της κινδύνους. Γιατὶ δὲν ἀναφερθήκαμε σχετικῶς μ' αὐτὴ στὴν ἀστυνομία ; Γιατὶ πρόκειται, ὅπως σᾶς εἶπα, περὶ οἰκογενειακοῦ μυστικοῦ καὶ γιατὶ—τὸ καὶ σπουδαιότερο—στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν χρειάζεται ἁπλῶς ἀστυνομικὴ ἱκανότης, ἀλλὰ ἐπιστήμη καὶ ἐπιστήμη ἀπόκρυφος. Ἴσως μιὰ μέρα, ἂν παραστῆ ἀνάγκη, νὰ φέρω εἰς φῶς τὸ μυστήριο τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως κανεὶς δὲν θὰ μπορέση νὰ μοῦ ἀποσπάση καὶ μιὰ λέξι, κανεὶς δὲν θὰ μπορέση νὰ μ' ἐμποδίση νὰ θυσιάσω τὴν ζωή μου γιὰ νὰ σώσω ἐκείνους ποὺ κινδυνεύουν.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, ὁ Τζὶμ ἀντιληφθεὶς ὅτι εἴχαμε πέσει ἐπάνω σὲ ἀστυνομικούς, ἔμενε στὸ κάρρο, μὴ ἔχοντας συμφέρον, φαίνεται, νὰ δείξῃ τὴ φάτσα του στὰ ὄργανα τῆς ἀσφαλείας.

Οἱ λόγοι τοῦ καθηγητοῦ θ' ἄναψαν βέβαια τρομερὰ τὴν περιέργεια τῶν ἀστυνομικῶν. Μὰ οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι φέρθηκαν μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα καὶ δὲν ζήτησαν περισσότερες ἐξηγήσεις. Μᾶς ἐπρότειναν μόνον νὰ μᾶς συνοδεύσουν καὶ δεχτήκαμε. Ἀνεβήκαμε στὸ κάρρο καὶ προχωρήσαμε πρὸς τὴν πόλι. Στὸ δρόμο ὁ καθηγητὴς συζητοῦσε μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς γιὰ διάφορα πράγματα. Ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετος. Αὐτὸ μοῦδειχνε ὅτι τὸ κόλπο του εἶχεν ἐπιτύχει. Ὁ Στῆβενς δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει. Ἀνυπομονοῦσα νὰ μείνουμε μόνοι καὶ νὰ μιλήσουμε. Μόνον ὁ Τζὶμ ὡδηγοῦσε τὸ κάρρο, χωρὶς νὰ μιλάη καθόλου. Ἡ παρουσία τῶν ἀστυνομικῶν τὸν ἐνοχλοῦσε.

Τὸ ἁμάξι μας προχωροῦσε πλάϊ μας...

Σ' ἕνα σημεῖο τοῦ δρόμου οἱ ἀστυνομικοὶ μᾶς χαιρέτησαν κι' ἔφυγαν.

— Δὲν ἐπιμένουμε, κ. Τζάκσον, εἶπαν στὸν καθηγητή, νὰ μάθουμε τὸ μυστικό σας. Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ὁ σκοπὸς γιὰ τὸν ὁποῖο ἐργάζεσθε εἶνε...

— Ἱερός, κύριοι !... τοὺς διέκοψε ὁ Οὐΐλλιαμ.

— Πάντως ὅμως ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, κ. καθηγητά, ὅτι εἴμεθα στὸς διαταγάς σας ἂν τυχὸν μᾶς χρειασθῆτε.

Ἔβγαλαν συγχρόνως καὶ τοῦ ἔδωσαν τὰ ἐπισκεπτήριά τους.

— Εὐχαριστῶ, κύριοι, πολὺ σᾶς εὐχαριστῶ, τοὺς εἶπε ὁ Οὐΐλλιαμ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ θεωρῆτε φίλο σας...

— Στὸ διάβολο !... μούγκρισε ὁ Τζίμ, ὅταν εἶδε τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς ν' ἀπομακρύνουνται.

Ὁ καθηγητὴς ἄρχισε νὰ γελάη.

— Τί ἔπαθες, Τζὶμ ; ρώτησε τὸν κακοῦργο.

— Τί ἔπαθα !... Ἂν ἀργοῦσαν λίγο νὰ φύγουν οἱ καπετανέοι αὐτοὶ θᾶσκαζα !...

— Μὰ γιατί, τί σοῦκαναν ;

— Τίποτα... Ἐγὼ θὰ τοὺς ἔχω κάμει, ἴσως καμμιὰ βρωμοδουλειά. Καὶ ξέρετε κ. καθηγητά ; Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶνε σὰν τὶς καμήλες. Δύσκολα ξεχνοῦν... Καὶ σὲ πληρώνουν μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία...

Ἀφήσαμε τὸν Τζὶμ νὰ ὁδηγῆ τὸ κάρρο καὶ νὰ φλυαρῆ καὶ ἀνεβήκαμε στὸ ἁμάξι.

— Λοιπόν ; ρώτησα ἀμέσως τὸν καθηγητή :

— Θαυμάσια, φίλε μου ! Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμουν πῶς θὰ εἶχα τέτοια ἐπιτυχία...

— Ἐπήγατε σπίτι ;

— Σπίτι ; Δὲ λὲς φρούριο καλύτερα ;... Γιατὶ πρόκειται φίλε μου, γιὰ μιὰ παμπάλαια οἰκοδομή, ἕνα παληὸ ἐξοχικὸ σπίτι, στὸ ὁποῖο νομίζει τὸ τέρας αὐτό, πῶς βρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ.

— Δὲν σὲ γνώρισε, Οὐΐλλιαμ ;

— Καθόλου. Ἀπορῶ ἀκόμα πῶς συνέβη αὐτό.

— Καὶ τὸ κιβώτιο ;

— Τὸ ἐτοποθετήσαμε στὸ ὑπόγειο τῆς οἰκοδομῆς, ὅπου φαντάζουμαι πῶς καὶ θὰ μείνῃ.

— Δὲν θὰ τὸ μεταφέρῃ σὲ καμμιὰ κρύπτη ;

— Ἀδύνατον. Εἶνε τόσο βαρύ !

— Καὶ τί πρόκειται νὰ κάμουμε πλέον ;

— Ὑποθέτω, Τζώρτζ, πῶς ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἱστορία πέρνει τέλος. Θὰ πεταχτοῦμε μιὰ στιγμὴ ὡς τὸ σπίτι τῆς Ντόλλυ. Ἂν δὲν κοιμοῦνται θὰ δώσουμε παρὸν καὶ θὰ φύγουμε. Θ' ἀνησυχῆ τόσο ἡ φτωχὴ κόρη !... Θὰ περάσουμε κι' ἀπ' τὴν κ. Στῆβενς. Θὰ τὴν καθησυχάσουμε κι' αὐτὴ κ' ἔπειτα θὰ πᾶμε σπίτι ν' ἀναπαυθοῦμε... Πρέπει νὰ ξυπνήσουμε τὸ πρωὶ ἀκμαῖοι... Θὰ πάρουμε τὸ πρόγευμά μας κ' ἔπειτα θὰ πεταχτοῦμε μιὰ στιγμὴ στὴ βιβλιοθήκη.

— Στὴ βιβλιοθήκη ;

— Ἀκριβῶς.

— Θέλετε νὰ δῆτε κανένα ;

— Θέλω νὰ ξεφυλλίσω καὶ νὰ ρίξω μερικὲς ματιὲς σ' ἕνα παμπάλαιο βιβλίο, ἀφιερωμένο στὶς ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες, στὰ φαντάσματα, στοὺς νεκροζώντανους, τοὺς βρυκόλακας. Πρέπει νὰ βροῦμε τὸν πιὸ κατάλληλο, τὸν πιὸ ἁπλὸ τρόπο, τῆς ἐξοντώσεως ἑνὸς τέρατος σὰν τὸν Στῆβενς γιὰ ν' ἀποφύγουμε, ἂν εἶνε δυνατόν, τὸ κάψιμο τοῦ βδελυροῦ αὐτοῦ ὄντος...

— Κ' ἔπειτα ;

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ μὲ ρωτᾶς, Τζώρτζ ; Ἔπειτα θὰ πᾶμε κατ' εὐθεῖαν στὴ φωλιὰ τοῦ τέρατος. Αὔριο τὸ μεσημέρι ὁ Στῆβενς θᾶχη ξαναγυρίσῃ γιὰ πάντα στὴν Κόλασι.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἦταν ἀκριβῶς τὸ βιβλίο ποὺ ζητοῦσε...